

ikke virkelig kunde inddrage Renten og Udbyttet af Stats-Laanefonden i Statskassen, vilde man have et betydeligt Pres paa dette Ting, naar det enten maatte standse med Udlaanene til Husmænd, Fiskere, Arbejderboliger o. s. v. eller ogsaa maatte lægge over 2½ Mill. Kr. paa Bordet aarlig for at kunne effektuere disse Udlaan. Men om det skulde være en særlig demokratisk Politik at stille vore Finanser saaledes, at noget saadant blev nødvendigt, ved jeg ikke. Jeg tror, som sagt, at vi, der arbejde for at faa vore Indtægter grundfæstede saaledes, at vi ikke i Løbet af et Aar eller to paa ny staa fast og paa ny skulle komme med ekstraordinære Krav eller hjælpe os med Laan, at vi arbejde ikke alene for Statens og Samfundets Betyngelse i al Almindelighed, men ikke mindst er det os, der ere de virkelige Talsmænd for en jævn og rolig Udvikling i hele den humane og sociale Lovgivning, som dette Ting har haft en saa væsentlig Del i at skabe og lægger saa megen Vægt paa.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) skal jeg sige, at han ikke kan citere den udmærkede Nationaløkonom, der talte i Gaar i Landstinget, som Støtte for sine Anskuelser, thi den udmærkede Nationaløkonom udtalte sig i stik Modstrid med det, som det ærede Medlem har udtalt her gentagne Gange med Hensyn til Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter. Den udmærkede Nationaløkonom erkendte, at naar man i vore Dage tager et forholdsvis betydeligt Beløb til indirekte Skatter, saa er det nødvendigt ogsaa at angribe den direkte Skattekilde, Formue og Indkomst, omtrent i et saadant Forhold, som Regeringen foreslaar. Naar endelig den ærede Landstingsmand gjorde en Henstilling om Behovet, vil jeg bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, hvad Indholdet af hans Bemærkning var. Det var dette, at hvis der mulig skulde blive en noget større Indtægt end den til Balance strengt nødvendige — og det mente han var muligt —, skulde den anvendes til ekstra Amortisation af vor Statsgæld. Denne Tanke, for hvis Ønskelighed jeg gentagne Gange har erklæret mig, greb jeg ogsaa denne Lejlighed til at slutte mig til, saaledes at der var den bedste Overensstemmelse mellem vedkommende Landstingsmand og mig ogsaa paa dette Punkt. Det ærede Medlem sagde, at de Nationer, der ejede noget, kendte intet til Formueskatten, de skulde nok vogte sig for den. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener om Holland; om det ærede Medlem

ikke mener, at den hollandske Nation er en Nation, der ejer noget, og dog findes der i Holland den største Formueskat, som mig bekendt findes nogetsteds.

Det ærede Medlem klagede atter over, at der ingen Realitetsforhandling havde fundet Sted. Det ærede Medlem er nu saa uhyre fordringsfuld med Hensyn til Realitetsforhandlinger. Det vil maaske erindres, at da Lovforslagene forlod dette Ting, mente det ærede Medlem ogsaa, at der ingen Realitetsforhandling havde fundet Sted, og at man havde skudt Realitetsforhandlingen ganske hen til Landstinget. Jeg gjorde da opmærksom paa, at der her netop havde fundet en Realitetsforhandling Sted, der havde givet sig Udtryk i Snese af Ændringsforslag og en ingenlunde ubetydelig Omformning af Lovforslagene. Jeg havde meget ønsket, at en lignende Realitetsforhandling kunde have fundet Sted i Landstinget; naar det ikke skete, var det ikke, fordi jeg ikke havde nogen Tilbøjelighed til at deltage i den, men fordi Flertallet i Landstinget for nærværende Tid stillede sig paa et, som jeg udtalte deroppe, meget ekstremt Standpunkt ved at stille sit Ændringsforslag Nr. 1 til Formue- og Indkomstskattelovforslaget, hvorved de ganske nægtede at gaa ind paa en Forøgelse af denne Skat. Jeg fandt det derfor meget lidet hensigtssvarende paa den paagældende Tid at komme ind paa at debattere om Enkeltheder, der ingen Interesse eller Betydning kunde have, saa længe der var Uenighed om et saadant Hovedpunkt som dette, thi hvis man virkelig ikke vil have en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten, maa Regeringen betragte det som en Forkastelse af samtlige Lovforslag. Dette gjorde, at der ikke blev nogen Realitetsforhandling i Landstinget, saaledes som jeg havde ønsket det.

Endelig reproducerede det ærede Medlem sit gamle Slagord om „Livets Krav“ og „Doktrinerne“. Livets Krav var det, at man skulde dygne ordentlig paa de indirekte Skatter og skaane de direkte, navnlig Formue- og Indkomstskatten, og Doktrinerne vare det modsatte. Jeg kommer til at tænke paa den gamle Anekdote om Manden med Graaspurven, som han vilde sælge som en Kanarieflugt, og da hans Kunde sagde til ham, at det var en Graaspurv, saa sagde han: Ja, Herren kan jo kalde den, hvad han vil, jeg kalder den nu en Kanarieflugt. Det samme kan man sige om de Udtryk, som det ærede Medlem brugte; det kommer kun an paa, at